

місцевого самоврядування. На місцевий референдум не можуть бути винесені питання, віднесені законом до відання органів державної влади. Рішення, прийняті місцевим референдумом, є обов'язковими для виконання на відповідній території. Порядок призначення та проведення місцевого референдуму, а також перелік питань, що вирішуються виключно референдумом, визначаються законом про референдуми. Відповідно до пункту 18 статті 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до компетенції сільських, селищних, міських рад належать питання прийняття рішення про проведення місцевого референдуму.

На даний момент в Україні не існує спеціального закону, де б було викладено в деталізованому вимірі процедуру і конкретизовану схему проведення такого референдуму. Ця прогалина потребує термінового заповнення. Вона утворилась в результаті втрати чинності Закону України «Про всеукраїнський та місцеві референдуми» (від 06.11.2012). Натомість було прийнято Закон України «Про всеукраїнський референдум». Втім, він на відміну від попереднього, колом регулювання його є лише питання всеукраїнського референдуму, про місцеві в ньому не йдеться.

Отож, підсумовуючи вищесказане, можна зробити висновок, що Україні необхідно оновлювати законодавство, і чільне місце в цій царині має посісти питання врегулювання проведення місцевого референдуму. Причому на цьому шляху необхідно залучати досвід західноєвропейських законодавців, інтегрувати до власної системи права елементи провідних європейських держав. Приклад Швейцарії демонструє наскільки ефективним і корисним може бути механізм вирішення будь-яких державних справ шляхом референдуму.

Адміністративний примус як метод публічного адміністрування

Гладиш Л.С. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук - **Химичук К.В.**

Управління суспільством, забезпечення громадської дисципліни та правопорядку здійснюється за допомогою активних засобів цілеспрямованого впливу на свідомість і поведінку людей, в якості цих засобів виступають і такий метод державної і громадської діяльності, як примус. Примус як метод державного управління, явище суспільне, оскільки він знаходить свій прояв у змісті зв'язків між учасниками конкретних суспільних відносин. У сучасному суспільстві примус тісно пов'язаний з державною владою і визначає якість цієї влади.

Державний примус застосовується на підставі переконання, у суворих рамках законності. Державний примус - це засіб захисту інтересів суспільства, вимушена реакція на неправомірні дії, примусова діяльність, яка регулюється правом [3, с. 736].

Необхідно розрізняти примус як специфічну діяльність органів державного управління і як один з методів управління. Перший з них застосовується в основному лише до тих, хто не виконує добровільно вимоги законодавства. Щодо примусу як методу управління, то його елементи є у всіх випадках, де використовується державна влада.

Адміністративний примус посідає важливе місце в правоохоронній системі нашої держави. За його допомогою міліція здійснює найважливіші правоохоронні функції. Застосування примусових заходів суворо регламентовано законом. Незаконне застосування примусових заходів є свавіллям. Адміністративно-правовий примус є одним із видів державно-правового примусу. Для нього характерні ті самі ознаки, зокрема, правозастосовна діяльність, спрямована на охорону правопорядку, реалізується в рамках охоронних правовідносин та ін. Поряд із цим адміністративно-правовий примус має особливості, що притаманні лише йому, а саме: регламентований нормами

адміністративного права, що передбачає види, підстави, порядок їх застосування; застосовується не тільки до індивідуальних, а й до колективних осіб; має багато суб'єктів, які здійснюють адміністративно-юрисдикційну діяльність; здійснюється в рамках позаслужбового підпорядкування, за відсутності організаційного підпорядкування між сторонами [1, с. 11].

Адміністративно-правовий примус слід відрізняти від примусу, передбаченого нормами адміністративного права, оскільки останній містить у собі адміністративні, дисциплінарні (наприклад, стосовно державних службовців), матеріальні (наприклад, стосовно військовослужбовців) санкції [2, с. 165].

Різноманітне трактування сутності та особливостей адміністративного примусу сприяло виникненню в науці адміністративного права ще однієї дискусії, а саме: щодо поділу адміністративного примусу на види. Сьогодні існує велика кількість наукових доробок, присвячених заходам адміністративного примусу та їхній класифікації, що свідчить про підвищений інтерес з боку вчених-адміністративістів до даної проблеми. І цей інтерес має своє підґрунтя, оскільки класифікація заходів адміністративно-правового примусу має величезне теоретичне і практичне значення, по-перше, для з'ясування сутності різноманітних заходів цього примусу, їх підстав і цілей застосування; по-друге, для більш якісного правового регулювання і правозастосування. Це пояснюється тим, що заходи адміністративного примусу досить різноманітні, відрізняються один від одного метою, підставами та порядком застосування, правовим регулюванням і юридичними наслідками. В якості підстав розмежування заходів адміністративного примусу слід враховувати весь комплекс факторів, що впливають на їх застосування: характер юридичних фактів, що породжують правовідносини, мету застосування примусового заходу, спосіб захисту правопорядку та інші.

Отже, правильне використання методу примусу органами державного управління, у тому числі органами внутрішніх справ, забезпечує ефективність управлінської діяльності, функціонування адміністративно-правових інститутів, непорушність правопорядку, створює умови для поступового скорочення і ліквідації правопорушень. Примус у сфері публічного управління застосовують для того, щоб забезпечити цілеспрямованість управлінської діяльності, правомірність поведінки учасників управлінських відносин, функціонування й захист режиму, встановленого державою, за якого б неухильно виконувалися правові приписи всіх ланок управлінської систем, належні взаємостосунки всіх учасників управлінських відносин.

Список використаних джерел :

1. Мельник І. В. Застосування заходів адміністративного примусу в умовах розбудови правової держави : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / І. В. Мельник. - К., 2004. - 20 с.

2. Ківалов С. В. Адміністративне право України : [навч.-метод. посіб.] / С. В. Ківалов, Л. Р. Біла. - О. : Юрид. л-ра, 2001. - 304 с.

Колпаков В. К. Адміністративне право України : [підруч.] / Колпаков В. К. - К. : Юрінком Інтер, 1999. - 736 с.

Шляхи вдосконалення законодавчого регулювання служби в органах місцевого самоврядування

Мироненко Наргіз Шохрат кизи - студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук - **Химичук К.В.**

Становлення України як суверенної, незалежної, демократичної та соціальної держави, обраний нею курс на європейську інтеграцію зумовлюють необхідність суттєво